

Rud. Pečjak
Mikica Mokica

19.

(Dalje.)

Mož z lune sveti prav pred vrata čebelne hišice.
 Razsvetljena okenca na vasi drug za drugim umirajo.
 Straža poje:

»Mi smo vojščaki prelepe kraljice —
 domek naš poln je presladke medice — — —«

Iz neke sosednje čebelne hiške pa prihaja pesem:

»Kraljico ljubo iščemo —
 in jokamo — in jokamo — — —«

Stražniki so napeto poslušali.

»Kraljice nimajo,« je zašepetal eden.

»Kraljica jim je umrla,« so vzdihnili vsi stražniki in se globoko zamislili.

»Kraljica mrtva nam leži —
 naš domek žalosten stoji — — —«

20.

Tudi Mišlinček in Mišlunčka sta med stražniki. Nič se ne bojita — junaka sta kakor vse čebelice — junaka od nog do glave.

O, le naj pride muca maca! Ji bosta že pokazala mamice jesti!

Cop — cop — cop — — —

Je že tu. — Pozor! Kako voha. Pod hiško gleda. Oči se ji strašno svetijo. Po Mišlinčka in Mišlunčko je prišla,

da bi ju pohrustala. O, ti grda, grda mucasta grdoba! —

»Zdajle. Ena, dve, tri! —« Mišlinček in Mišlunčka sta junaško zletela na strašno muco maco — vsak v eno uho.

»Kje je moja uboga mamica?!« je kričal Mišlinček v desnem ušesu.

»Kakšna mamica — —,« se je drla muca maca in zaplesala na desno.

»Kaj si naredila z našo mamico?!« je kričala Mišlunčka v levem ušesu.

»Jaz nisem nič naredila —,« in muca maca je zaplesala na levo.

»Kam si odnesla mamico miškico,« je vpil Mišlinček.

»Mamico daj nazaj — —,« je vpila Mišlunčka.

»Jaz sem njen sinček — ti grda muca maca — —«

»Jaz sem njena punčka — ti grda muca maca — —«

Muca maca se je drla, brcala, stresala, skakala, valjala po tleh in se vrtela zdaj na desno, zdaj na levo. Nenadoma pa je tako grozno zakričala, da se je hiška pri čebelicah kar stresla.

»Vse miške bom požrla — in jih bom — —«

Z velikanskimi skoki je zbežala, se ustavila, brcala, in zopet bežala. »Vse miške bom požrla —,« se je še čulo iz daljave.

»Mišlinček — Mišlunčka!« — je klicala Mikica izpred hiške.

»Tukaj sem — živ in zdrav,« se je junaško oglasil izpred hiške. »Zdaj sva ji pa pokazala, kaj se pravi mamice jesti.«

»Kje je pa Mišlunčka — kje je Mišlunčka — —« je vprašala Mikica.

»Saj res. — Kje je Mišlunčka? —«

»Mišlunčka — moja draga sestrice!« je klical žalostno Mišlinček. A Mišlunčke ni.

Dolgo v noč je iskal Mišlinček svojo ljubo sestrico in jokal.

21.

Zvezdica se je utrnila in zaplesala po nebu ringaraja.

V hiški še vedno poje kraljica, hčerke čebelice ji pa odpevajo:

»Zdrava kraljica — zdrava kraljica — —«

Tudi mlade kraljice v zibelkah radostno prepevajo.

Troti lenuhi pa spiyo, spiyo — — —

Pred hiško stoje na straži vojščaki prelepe kraljice in pojo:

»Danes poslednjič na straži stojimo —

jutri s kraljico pod sonček zletimo — —«

Iz sosednje hiške pa turobno doni:

»Kraljica mrtva nam leži —

naš domek žalosten stoji — — —«

Mišlinček stoji pred hiško in še vedno kliče svojo ljubo sestrico. Mikica ga tolaži.

Suh mravljinec se je potuhnjeno prikradel do vrat in hotel neopaženo smukniti v hiško.

»Ven z njim!« so zavpili stražniki in mahnili po njem s perutmi.

»Saj vam ne bom nič hudega naredil. Medka še maram ne. Smrdi mi. Dolg čas mi je, pa sem šel malo na izprehod.«

»Ven z njim!« so zopet zavpili stražniki in zgrabili mravljinca.

»Cmeronc Cmerinc je, poznam ga —,« je vzkliknila Mikica.
»Kakšen Cmeronc? — Kakšen Cmerinc? — Jaz nisem ne Cmeronc, ne Cmerinc. Spustite me!« — se je drl mravljiniec. »Kaj mislite, da je en sam mravljiniec na svetu?«

»Cmeronc si, Cmerinc — po zraku sem te nosila. Ti pa si me vlekel na mravljišče, da bi me pojedli. Lej ga — lej ga fantička.«

»Ven z njim! —« so zopet zagrmeli stražniki. »Medek je samo naš.«

»Pustite me — če ne vas bom — pojedel.« Mravljiniec je držal grozeča usta odprta in gledal, da bi koga zagrabil.

»Ho-ho-ho —« so se smejali stražniki. »Koliko te pa je v koži?«
Ko so se stražniki smejali, se jim je mravljiniec izmuznil. Ucvrl jo je izpred vrat, da je kar štrbunknil na tla. Trikrat se je v zraku prekucnil, preden je čofnil na tla.

»Le počakajte — čebele debele — vam že pokažem,« je kričal pred hiško mravljiniec. »Maščujem se — strašansko se maščujem. Le naj katera pade na tla. Samo pade naj — kar pohrustal jo bom.«

Čebelice so se mu smejale na ves glas. Še celo Mišlinček se mu je smejal in pozabil za hip na svojo drago sestrico.

»Dobro je, da niso mravljinci veliki,« je vzdihnila Mikica. »Saj bi ves svet pojedli, tako so hudi.«

»Ne bodo nam medek kradli — ne. Sami si ga naj naberejo,« je zabrundal mlad stražnik.

22.

Mož z lunice je svetil, tako lepo svetil prav pred hiško, kjer je še vedno razgrajal strašni mravljiniec.

Nekaj ogromnega se je prekotalilo preko vrtna ograja.

Comp — comp — comp — — se je slišala hoja v tiho noč.

Stražniki so skočili v vrsto in se pomaknili nazaj med vrata. Mikica je stala zraven Mišlinčka.

Comp — comp — comp — — je prihajalo čimdalje bliže.

»Medved!« — je vzkliknila Mikica in se od groze stresla.

»Medved!« — je šlo od ust do ust, od čebelice do čebelice. Cele trupe novih stražnikov so prihajale v ospredje hiške.

Kraljica je prenehala peti, čebelice ji niso več odpevale, trotje so se zbudili in trepetali od strahu.

Zver se je ustavila ne daleč od hiške in je nemirno vohala.

»Moji zvesti junaki, moji zvesti vojščaki,« je nagovoril poveljnik stražo. »Naš prelubi domek je v nevarnosti. Čebelice smo najbolj miroljubne živalce na svetu, toda domek bomo branile do smrti. Strašen sovražnik se nam bliža. Napadali ga bomo po dva in dva. Tisti, ki pojdejo prvi, bodo šli v gotovo smrt. Kdo se javi prostovoljno?« —

Namesto odgovora je zadonela veličastna pesem iz vseh kotov:

»Za dom in kraljico življenje vsi damo —
za dom in kraljico umirati znamo — — —«

Mikica je od radosti kar trepetala, ko je pela. Saj bo branila ljubi dragi domek. Z Mišlinčkom sta se javila, da gresta prva v boj. Poveljnik ju je odklonil, ker bodo šli prvi starejši vojaki, ki so že boja vajeni.

Lop!

Hiška se je stresla, nekaj je počilo, lončki medu so se zamajali, trojce so popadali v omedlevico. Medved je udaril po hiški.

Čebelice so zapele in dve sta odleteli kakor dve puščici iz hiške.

Zverina je zatulila.

»Druga dva!« — je ukazal poveljnik. In zopet sta dve puščici čebelici zleteli proti zverini. Pošast je spet zatulila, vsa hiška pa je pela:

»Za dom in kraljico umirati znamo — — —«

Mikica se ni mogla več premagati, ko je videla take junake. Zletela je naravnost v medveda, ki je tulil in kazal svoje strašne kremplje in zobe.

Bum — bum — bum — — je počilo tisti hip zaporedoma. Medved se je zvrnil po tleh in pomolil vse štiri od sebe. Zraven medveda je stal atek s puško v roki.

»Atek — atek — —,« je kliknila Mikica z medveda. »Moj zlati, zlati atek!« Tisti hip je pozabila na domek, na kraljico in na lončke medu.

»Atek! —«

»Lej jo — lej jo — — tisto čebelico z modro kapico in rdečimi krilci. Samega medveda si se lotila — — ti mala — mala — —. Takega junačka pa še nisem videl.«

Pobral jo je in pobožal. Mikica ga je kar naprej poljubovala.

»Saj sem rekel, da si ti gotovo kakšna posebna čebelica. Le od kod si se vzela. Naša nisi — ti mala — mala — —«

»Sem, sem — — tvoja punčka sem —,« mu je vzklikala Mikica v roki. Ali atek je ni slišal. Položil jo je med vrata k stražnikom.

Tudi mamica je prišla gledat medveda. In Videk in Lenčica in Ančica — v samih srajčkah.

Mamica je kar bruhnila v jok:

»Saj tale je pojedel našo zlato Mikico Mokico. — Saj sem vedela — saj sem vedela — —«

»Ni je pojedel ne —,« je začivkala Mikica med stražniki.

»A tale je tisti, ki punčke pa —,« se je začudil Videk.

»Tista čebelica z modro kapico in rdečimi krilci se je pa kar v medveda zakadila — pomisli, mama,« — je rekel atek in kazal Mikico čebelico med stražniki.

»Kaj me res ne poznate — Videk — Lenčica — Ančica — —. Kraljico stražim in domek varujem. Danes sem bila prvič v boju.«

»Kakšna lepa čebelica!« — je ploskala z ročicami Lenčica. »Prav tako sem jaz rešila iz pajčevine. Kaj — če je ta tista?!«

»Povejte mi — kdo pa zdaj v moji posteljici spi? Kaj pa delajo moje igrače? Ali je punčka še brez ene roke? Zajčku še repek manjka, ki ga je Videk odtrgal? Še ni znesla moja kokoška jajčk — še ni zvalila pišk? Je moja posodica pomita — moja punčka ponoči pokrita, da je ne zebe?« — Mikica je postala žalostna, rada bi bila doma, rada bi bila spet punčka.

»Saj se še zdaj junaško drži,« je začebljala Ančica.

»Kaj me res ne slišite?« —

Odšli so.

»Zbogom — ti lepa, lepa čebelica, ki se še medveda ne bojiš,« je zaklical Videk in ji pomahal z roko.

Mikici je bilo hudo, hudo — —. Rada bi bila spet pri Vidku, Lenčici, Ančici. Rada bi se smejala, na vse grlo smejala, cukala in skakala. Rada bi spala v svoji posteljici.

Pred hiško je ležal medved, kakor bi spal. Trotje debeluharji so se prebudili iz omedlevice in kukali strahoma skozi vrata na strašnega kosmatinca.

»Joj in juž — ta bi nas pa lahko pohrustal,« so vzdihovali junaški trotje in od groze trepetali. »Jojmene — kaj pa če še ni mrtev,« je zajecjljal eden. Kakor bi pihnil, so vsi zbežali in se spet poskrili.

Tudi sama kraljica je prišla gledat strašnega medveda. Vsem čebelicam se je zahvalila, da so tako junaško branile domek. Imela je prekrasen govor o ljubezni do doma, o zvestobi, junaštvu in še mnogo lepega je povedala. Ko je končala, so se zgrnile čebelice okoli nje in veličastno zapele pesem o domu.

V neki sosednji hiški pa so jim žalostno odpevali:

»Kraljica mrtva nam leži —
naš domek žalosten stoji — —«

Straža se je menjala. Čebelice v hiški so zadremale, mnoge, mnoge zadnjič zadremale v domku, ki so ga tako junaško branile. Mikica in Mišlinček sta ostala pred hišo. Mišlinček je klical svojo drago sestrico, Mikica pa je mislila na mamico, atka, Vidka, Lenčico in Ančico.

Doli pred hišo pa je na pesku umiral vojščak prelepe kraljice — tisti, ki je prvi napadel medveda.

(Dalje.)

K. Hafner

Mamin god

Marjanica se je skrila na svisli in šiva. Stric Tine, ki ga ima Marjanica najraje in o katerem pravi, da ji bo birmo vezal, ji je podaril kup starih razglednic. Izmed njih si je Marjanica izbrala najlepše: ovčko, ki se pase na zeleni trati, šopek pisanih rožic, Mamko božjo, obdano z zlato glorio, Miklavža s sivo brado in deklico v pisanem krileu, ki je prav taka kot Marjanica sama. Iz teh razglednic šiva zdaj Marjanica lepo košarico, ki jo bo v soboto podarila mami za god. Seveda pa mama ne sme videti, kaj ji bo Marjanica lepega podarila. Zato hodi že ves teden skrivaj na svisli in šiva.